

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 214.898 van 30 augustus 2011
in de zaak A. 196.284/XIV-32.153**

In zake : Baldev SINGH
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Thierry Hermans
kantoor houdend te 9300 Aalst
Leopoldlaan 32/1-2
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door
de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid

I. Voorwerp van het beroep

1. Het cassatieberoep, ingesteld op 23 april 2010, strekt tot de vernietiging van het arrest nr. 40.559 van 22 maart 2010 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij beschikking nr. 5721 van 3 juni 2010 wordt het cassatieberoep toelaatbaar verklaard.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Marijke Sterck heeft een verslag opgesteld, op grond van artikel 16 van het koninklijk besluit van 30 november 2006 tot vaststelling van de cassatie-procedure bij de Raad van State.

De verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 11 mei 2011 om 10.45 uur.

Staatsraad Carlo Adams heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Catherine Bastien, die loco advocaat Thierry Hermans verschijnt voor de verzoeker, en advocaat Laurent Bracke, die loco advocaat Carmenta Decordier verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste Auditeur Marijke Sterck heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. De verzoeker dient op 25 augustus 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) in. De staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid verklaart die aanvraag met een beslissing van 15 december 2009 niet-ontvankelijk.

Op 21 januari 2010 stelt de verzoeker tegen de voornoemde beslissing een beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verwerpt het beroep met een arrest van 22 maart 2010. Dit is het bestreden arrest.

IV. Onderzoek van de middelen

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

4. De verzoeker werpt in een eerste middel de schending op van “het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing”, van artikel 97 van de Grondwet, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, (Vreemdelingenwet) en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. Hij licht dit als volgt toe:

“Schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Schending van de artikelen 2 en 3 van de wet de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Doordat de bestreden beroepsbeslissing de beslissing bevestigt dewelke stelt dat de aanvraag onontvankelijk is nu de regularisatieaanvraag niet vergezeld zou zijn geweest van een kopie van een internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat verzoeker vrij te stellen van deze voorwaarde.

Terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en in de wet van 29 juli 1991 op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, een uitdrukkelijke en vooral afdoende motivering van een dergelijke beslissing vereisen, die niet gebrekkig mag zijn.

Zodat de bestreden beslissing niet aan deze vereisten voldoet, en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd (Raad van State 11 januari 1993, arrest nr. 41.525).

Toelichting :

In casu is er een schending van de materiële motiveringsplicht. De raad van State is in de uitoefening van wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of er werd uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of deze correct werden beoordeeld en of er op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Het hoofdmotief was dat verzoeker geen kopie van het internationaal paspoort of een gelijkgestelde reistitel noch van de nationale identiteitskaart heeft ingediend.

Artikel 9bis bepaalt duidelijk dat een identiteitsdocument onontbeerlijk is.

Verzoeker had wel degelijk een identiteitsdocument ingediend echter schrijft de het volgende in haar beslissing: "Bovendien wordt in de aanvraag zelf het volgende vermeld: "betrokkene kan geen kopie van zijn paspoort bijbrengen omdat hij geen paspoort bij zich had bij zijn aankomst in België". Verweerder stelt dan in de bestreden beslissing terecht: "De aanvraag ging niet vergezeld van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering ...".

Dat de Raad maakt hier een foute beoordeling van de feitelijke gegevens: Zij meent dat indien verzoeker schrijft dat hij geen paspoort kan bijbrengen, ze ineens ook verklaart dat zij geen gelijkgestelde reistitel noch een kopij van de nationale identiteitskaart kon bijbrengen.

Nochtans vraagt artikel 9bis slechts het bijbrengen van EEN van deze documenten als een voldoende voorwaarde.

En blijkt duidelijk uit het woordenboek Nederlandse taal VAN DALE dat een paspoort niet hetzelfde is als een identiteitskaart:

PASPOORT: een door een overheid afgegeven identiteitsbewijs, waarmee men de landsgrenzen over mag IDENTITEITSKAART: identiteitsbewijs, op een kaart gedrukt.

Elke Belg kent trouwens het verschil tussen deze beide aangezien wij verplicht zijn om een Belgische identiteitskaart te hebben (chipkaart zo groot als creditkaart) en om te reizen buiten Europa dienen we een paspoort aan te vragen (bordeaux boekje).

Zodoende als verzoeker stelt dat hij "betrokkene kan geen kopie van zijn paspoort bijbrengen omdat hij geen paspoort bij zich had bij zijn aankomst in België" dan wil dit NIET zeggen dat hij geen enkel van die andere documenten kan bijbrengen. Verzoeker vervolgt trouwens haar verzoek met het feit dat zij WEL een identiteitskaart bijbrengt!!!!

Uit de inventaris opgenomen IN het verzoek zelf staat dit ook te lezen:

“IN BIJLAGE

1. id-kaart (paspoort wordt nog bijgebracht)
2. Attest van inontvangstname dd. 19/02/2002
3. bijlage 26bis dd.21/09/2004
4. aanduiding pro deo advocaat door OVB Antwerpen dd. 24/11/2004
5. Verzoek tot nietigverklaring bij de RvSt dd.10/12/2004
6. Verzoek regularisatie dd. 24/04/2007
7. Verklaring van mevrouw Emérence Peters: kent sinds 2000, verklaring spreekt goed Nederlands
8. Verklaring van Dokter Emiel Verdin dd. 30/09/2009: regelmatig gezien sinds 2002
9. Verklaring van Dokter P. Cuypers dd. 30/09/2009: behandeld sinds 2000, praat goed Nederlands
10. Verklaring van mevrouw Vandendruije Maria
11. Attest van inontvangstname dd. 09/10/2009
12. Arbeidsovereenkomst dd. 26/10/2009 "

Er wordt een ID-KAART meegeleverd, het PASPOORT zou nog worden bijgebracht. Met andere woorden de Raad maakt een manifeste denkfout.

Daarnaast geeft de Raad ook niet aan waarom en op welke basis zij meent dat er niet voldaan werd aan een schending van artikel 9bis Vreemdelingenwet noch een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stelt gewoon dat niet voldaan werd, maar waarom is het raden naar.

De motivering van de verwerpingsbeslissing is dus manifest gebrekkig. De beslissing werd dan ook niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het middel is gegrond.”.

5. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

- 6.1. De verzoeker haalt diverse bepalingen aan zonder dat hij de voorgehouden schending ervan altijd even duidelijk aangeeft.

Als administratief rechtscollege spreekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen jurisdictionele beslissingen uit, zodat de materiële motiveringsplicht als algemeen beginsel van behoorlijk niet van toepassing is op zijn arresten. Evenmin zijn de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet van toepassing op zijn arresten. Het eerste middel is in die mate niet-ontvankelijk.

6.2. De verzoeker had voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opgeworpen dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2009 wel degelijk een identiteitsdocument, met name zijn nationale identiteitskaart, had gevoegd en dat de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid daar geen rekening mee had gehouden.

In het bestreden arrest wordt op die kritiek geantwoord dat zich in het administratief dossier geen kopie van een identiteitsdocument bevindt, dat de verzoeker zelf in zijn aanvraag had vermeld dat hij geen kopie van zijn paspoort kon bijbrengen omdat hij het in België niet bij zich had, dat de vaststellingen dienaangaande in de aanvankelijk bestreden beslissing dus terecht zijn, dat de dienst Vreemdelingenzaken nog met het Denderleeuwse stadsbestuur contact had opgenomen om zeker te zijn of er inderdaad geen identiteitsdocument bij de aanvraag was gevoegd, dat de verzoeker in zijn annulatieberoep verwijst naar een aanvraag om machtiging tot verblijf met bijlagen van 28 oktober 2009, dat die aanvraag pas op 14 december 2009 naar de stad Denderleeuw werd gestuurd en dat de bevoegde staatssecretaris daar dus geen rekening mee kon houden bij het nemen van de beslissing van 15 december 2009. Daaruit besluit de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen “dat de motieven van de (aanvankelijk) bestreden beslissing niet worden tegengesproken door de stukken van het administratief dossier en dat zij de beslissing kunnen schragen waardoor een schending van het redelijkheidsbeginsel evenmin kan worden aangenomen”.

Met die motivering is voldaan aan de motiveringsplicht als vormvereiste voor jurisdictionele beslissingen. Bij de beoordeling daarvan is een eventuele foutieve motivering niet aan de orde. Het eerste middel is in die mate ongegrond.

6.3. Waar de verzoeker stelt dat hij bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2009 wel degelijk een identiteitsdocument had gevoegd, kan naar de behandeling van het tweede middel worden verwezen.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

7. De verzoeker werpt in een tweede middel de schending van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat de beslissing van de RvV de afwijzingsbeslissing van het verzoek tot regularisatie afwijst omdat het niet vergezeld ging van een kopie van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, noch van een kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige motivering die toelaat betrokkene vrij te stellen van deze voorwaarde op grond van art. 9bis §1 VW, terwijl verzoekende partij betrokken document wel degelijk aan haar aanvraag toevoegde.

Terwijl art 9bis §1 VW. stelt dat in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, de machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft.

Zodat de betrokken beslissing artikel 9bis §1 VW schendt.

Toelichting:

Bij de initiële regularisatieaanvraag dd. 25/08/2009 voegde verzoekende partij een nationale identiteitskaart bij. Een internationaal erkend paspoort zal worden bijgebracht van zodra in het bezit van verzoekende partij.

Vreemd genoeg ontvangt verzoekende partij op 11/01/2010 een onontvankelijkheidsbeslissing op grond van het feit dat hij geen identiteitsdocument zou hebben toegevoegd.

Artikel 9bis §1 VW. heeft als doelstelling dat enkel vreemdelingen die zichzelf kunnen identificeren, en die documenten kunnen voorleggen die bewijzen dat zij werkelijk de persoon zijn die de aanvraag indiende, rechtmatig een aanvraag kunnen indienen. In casu kan de Dienst Vreemdelingenzaken verzoekende partij identificeren en bewijzen dat hij werkelijk de persoon is die de aanvraag indient.

De Memorie van Toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet stelt dat " de machtiging tot verblijf niet anders dan onontvankelijk kan worden verklaard indien iemands identiteit onzeker is. " A contrario kan worden besloten dat de regularisatieaanvraag van iemand wiens identiteit wel zeker is, op grond van valabele documenten, ontvankelijk dient te worden verklaard.

De Dienst Vreemdelingenzaken was dus perfect in de mogelijkheid verzoekende partij te identificeren aan de hand van de meegedeelde identiteitsdocumenten! Verzoekende partij voldeed ontegensprekelijk aan de ontvankelijkheidscriteria van artikel 9bis §1 VW en de Dienst Vreemdelingenzaken kon niet wettelijk besluiten dat dit niet het geval was.

Zulks werd reeds bevestigd in rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Tevens dient te worden aangestipt dat het internationale paspoort van verzoekende partij naar alle waarschijnlijkheid, later nog zal kunnen bijgevoegd worden van zodra de Indiase ambassade deze aan verzoekende partij ter beschikking stelt, deze werd reeds aangevraagd.

Het middel is gegrond.”.

8. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

9. In essentie herhaalt de verzoeker dat hij bij zijn aanvraag van 25 augustus 2009 een identiteitsdocument, met name zijn nationale identiteitskaart, zou hebben gevoegd. Hij zou bij zijn verzoekschrift tot nietigverklaring voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een kopie van die aanvraag met de stukken hebben gevoegd.

Dit blijkt onjuist te zijn. Weliswaar verwees de verzoeker naar de aanvraag van 25 augustus 2009, doch bij zijn annulatieberoep was een kopie van een aanvraag van 28 oktober 2009 gevoegd, die volgens de kopie van het afgiftebewijs pas op 14 december 2009 aangetekend naar de burgemeester van de stad Denderleeuw werd gestuurd. Het gaat dus niet om de aanvraag die tot de beslissing van 15 december 2009 en tot het bestreden arrest heeft geleid. Uit de stukken waarop de Raad van State vermag acht te slaan blijkt niet, en de verzoeker toont ook niet aan, dat zich bij de aanvraag om machtiging tot verblijf van 25 augustus 2009 een identiteitsdocument bevond. Het tweede middel mist feitelijke grondslag en de verzoeker toont dan ook geen schending van artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet aan.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

10. De verzoeker werpt in een derde middel de schending van het redelijkheidsbeginsel op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat het redelijkheidsbeginsel veronderstelt dat de genomen beslissing dient voort te spruiten uit een zorgvuldig onderzoek en een beslissing moet zijn die door ieder ander redelijk denkend mens of orgaan zou kunnen worden genomen en die men als een redelijk verantwoorde beslissing zou kunnen zien en aanvaarden.

Terwijl verzoekster alle benodigde documenten neerlegde, terwijl toch arbitrair werd beslist dat de aanvraag onontvankelijk is.

Zodat de bestreden beslissing geenszins op redelijke wijze werd genomen.

Toelichting:

Indien de Dienst Vreemdelingenzaken de regularisatieaanvraag enigszins zorgvuldig had onderzocht, dan zou nooit tot de weigering zijn besloten.

Verzoeker voldoet aan de identiteitsvoorwaarde van de regularisatieaanvragen. Toch meent de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker niet voldoet en dat de aanvraag onontvankelijk zou zijn.

De Dienst Vreemdelingenzaken beslist volledig ongefundeerd tot de onontvankelijkheid van de regularisatieaanvraag, hetgeen niet redelijk is.

Ook dit middel is derhalve gegrond.”.

11. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

12. Het redelijkheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bovendien is de kritiek in de uiteenzetting van het middel uitsluitend tegen de aanvankelijk bestreden beslissing van 15 december 2009 en niet tegen het bestreden arrest gericht. Het derde middel is niet-ontvankelijk.

D. Vierde middel

Uiteenzetting van het middel

13. De verzoeker werpt in een vierde middel de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel op. Hij licht dit als volgt toe:

“Doordat het zorgvuldigheidsbeginsel, vervat in de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, veronderstelt dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich op afdoende wijze heeft geïnformeerd over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen. Tevens dient men zich te steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Terwijl in de bestreden beslissing geen enkel spoor terug te vinden is van de aanwezigheid van het bijgevoegde identiteitsdocument, hoewel dit argument zeer duidelijk werd aangebracht door verzoekende partij.

Zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel schendt.

Toelichting

Verzoekende partij diende een zeer uitgebreide regularisatieaanvraag in, doch vindt daarvan weinig sporen terug in de bestreden beslissing. Bepaalde doorslaggevende elementen werden hoegenaamd niet behandeld of aangehaald. De Dienst Vreemdelingenzaken tracht het zich blijkbaar gemakkelijk te maken door aan deze gewichtige elementen voorbij te gaan.

Ook betreffende de meegedeelde stukken vindt verzoekende partij geen spoor terug in de bestreden beslissing.

Verwerende partij apprecieerde essentiële onderdelen van het ingediende verzoekschrift niet, minstens niet op een correcte wijze.

Zulks is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel én met de eerder aangehaalde formele motiveringplicht. (Zie RvSt. 11 juni 2002, nr. 107624; RvV 9 november 2007, nr. 3488; RvV 20 december 2007, nr. 5341. Zie ook RvV 28 augustus 2008, nr. 15.247, Tijdschrift voor Vreemdelingenrecht, 2009, afl. 1, p. 39.)

Het middel is gegrond.”.

14. In de memorie van wederantwoord herhaalt de verzoeker het middel.

Beoordeling

15. Het zorgvuldigheidsbeginsel is als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur niet van toepassing op de arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het vierde middel is niet-ontvankelijk. Minstens mist het feitelijke grondslag, zoals blijkt uit de behandeling van het tweede middel.

BESLISSING

1. De Raad van State verwierpt het beroep.

2. De verzoeker wordt verwezen in de kosten van het cassatieberoep, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van dertig augustus tweeduizend en elf, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

André Beirlaen,	kamervoorzitter,
Carlo Adams,	staatsraad,
Stephan De Taeye,	staatsraad,
met bijstand van	
Joris Casneuf,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Joris Casneuf

André Beirlaen